

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΝΔΡΙΑΝΝΑΣ ΚΑΜΠΡΥ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

μιορρογούν τις μεγάλες εχθρές...

«Ο μάριμα-Αντώνης είχε ένα γιό, τον Λουδοβίκο, ένα όμοιο ξανό αγόρι. Και ο μάριμα-Φυλγκάν είχε μία κόρη, την Μαρία, μία χαριτωμένη μελαχροινούλα. Τα δύο αυτά παιδιά ήταν πολύ ζωηρά. Ο Λουδοβίκος είχε τη μαγιά να κλέβει τα μύλα μιας μηλιάς, του περιβολιού του μάριμα-Φυλγκάν, που άπλωνε τα κλαδιά της πάνω από τον φράχτη, προς το μέρος του περιβολιού του πατέρα του, και η μικρή Μαρία πάλι έκοβε τα τριαντάφυλλα μιας τριανταφυλλιάς που από το περιβόλι του μάριμα-Αντώνη άπλωνε τα κλαδιά της στο περιβόλι του δικού της πατέρα. Έτσι, η δύο οικογένειες έγιναν εχθρές.

— Νά σημαδεύσεις τον γαβριό σου! φώναζε συχνά ο Φυλγκάν στον Αντώνη.

— Νά περιορίσεις το παληκοκόριτό σου! Έλεγε ο Αντώνης στον Φυλγκάν. Και αυτή η ιστορία επανελαμβάνετο κάθε καλοκαίρι, ως ότου τα παιδιά μεγάλωσαν, και ο Λουδοβίκος πήγε στο Παρίσι για να σπουδάσει. Η εχθρα όμως των δύο οικογενειών, μολοντί η αφορμή της είχε λείψει πια, δεν ελαττώθηκε καθόλου. Απεναντίας είχε γίνει τόσο τρομερή, ώστε ότε ο θάνατος είχε σημαδέψει τις δύο οικογένειες. Είχε πεθάνει η γυναίκα του Αντώνη και σε λίγο καιρό πέθανε και η γυναίκα του Φυλγκάν, χωρίς να συλληφθεί ο ένας τον άλλον. Έντομεταξύ κάθε καλοκαίρι, η μηλιά εξακολουθούσε να άπλωνε τα γεμάτα καρπούς κλαδιά της προς το περιβόλι του Αντώνη και η τριανταφυλλιά προσέφερε τα τριαντάφυλλα της όλοδροσα και μυρωμένα προς το περιβόλι του Φυλγκάν. Η Μαρία, κάποτε σταματούσε και μύριε ένα τριαντάφυλλο, μα όσο ώραίο και αν ήταν, δεν τολμούσε να το κόψει.

Έφαιναν μία μέρα, καθώς η Μαρία θαύμαζε ένα όμοιο μισοανοιγμένο ρόδο, ελδε στον γειτονικό κήπο ένα χαριτωμένο και κομψό νέο, ντυμένο με την τελευταία μόδα. Τρομαγμένη θέλησε ν' απομακρυνθεί. Ο νέος όμως χαμογέλασε, πλησίασε προς την τριανταφυλλιά, έκοψε το τριαντάφυλλο που θαύμαζε η Μαρία, και της το προσέφερε κυτάζοντάς την με το ίδιο βλέμμα θαυμασμού, με το όποιον η Μαρία κινιόσε πρός όλιγον το τριαντάφυλλο.

Η Μαρία κοκκίνισε και ελτε δειλά :

— Σας ευχαριστώ, κύριε. 'Αλλ' έχω όρκοσει να μην άγγιξω ποτέ ούτε ένα φύλλο από αυτήν την τριανταφυλλιά...

— Και γιατί, δεσποινίς; ρώτησε ο κομψός νέος.

— Γιατί, ελτε η Μαρία, η τριανταφυλλιά αυτή άνηκε στους χειρότερους εχθρούς μας...

Ο νέος τότε την κινιόσε στά μάτια με προσοχή, και ελτε :

— Μαρία, δέν με θυμάσαι; Είμαι ο Λουδοβίκος.

— Α, ελσε ο Λουδοβίκος! άπάντησε η Μαρία. Τότε λοιπόν δέν πρέπει ούτε να μιλάω... 'Αν οι γονείς μας νύ άντιληφθούν...

— Σας παρακαλώ, Μαρία, ελτε ο Λουδοβίκος, μίν ελσε μία τόσο άπειλικτή... Πάρετε το τριαντάφυλλο και άς πάρουμε πια να είμαστε εχθροί...

Η Μαρία κινιόσε στά μάτια τόν Λουδοβίκο. Τί ώραία μάτια πού ήταν! Και τόσο γλυκά την κινιόσαν! Ήταν άλθβεια δύσκολο να άντισταθί στο βλέμμα έκείνο πού την παρακαλούσε... Μά, όχι... Δέν έπρεπε να πάρη το τριαντάφυλλο! Και, με τί σκέψη αυτή έφυγε άπότομα, άφίνοντας τόν Λουδοβίκο μόνάχο, με το τριαντάφυλλο στο χέρι.

Θά ήταν φαίνεται πολύ έλικτωκά τα τριαντάφυλλα της τριανταφυλλιάς πού ήταν ριζωμένη στο περιβόλι του μάριμα-Αντώνη!...

Γιατί η Μαρία, χωρίς να το θέλη ν' αυτή, πήγαινε διαρκώς κοντά της. Έπίσης ο Λουδοβίκος από την άλλη μεριά δέν μπορούσε ν' άντισταθί στη γοητεία της και πήγαινε ν' αυτός και στεκόταν κοντά στην περίφημη τριανταφυλλιά! Κάθε φορά που άντιάνωναν, ο Λουδοβίκος έκοβε ένα τριαντάφυλλο και το προσέφερε στην Μαρία, κάνοντάς της πάντα τις ίδιες προτάσεις συμπαινώσεως. Μά κάθε φορά η Μαρία άπέφριπτε και το ρόδο και τις προτάσεις, και έφευγε...

Μία μέρα όμως, το τριαντάφυλλο πού κρατούσε ο Λουδοβίκος ήταν φαίνεται πάρα πολύ ώραίο, και η Μαρία δέν μπόρεσε ν' άντισταθί πια!... Άλλωστε το χέρι της και το πηρ, ξεχνώντας τόν όρκο της. Σέχασε πώς η τριανταφυλλιά άνηκε στον χειρότερο εχθρό της. Και άτ' έκείνη τη στιγμή ο Λουδοβίκος και η Μαρία έγιναν οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου. Κάθε βράδυ συναντιόντουσαν εκεί, στη φραγή, σιμά στην τριανταφυλλιά.

Μία μέρα όμως ο Λουδοβίκος ελδε την Μαρία να τόν περιμένει με δάκρυα στά μάτια.

— Γιατί κλάεις; τί ρώτησε άνησυχά.

— Η Μαρία όμως δέν άπάντησε.

— Τί έχεις; ξαναρώτησε πάλι ο Λουδοβίκος.

Η Μαρία τότε, εξακολουθώντας να κλάει, του έλεγε ότι ο πατέρας της έπέμενε να την παντρεύη με τόν ειρηνοδίκη του χωριού. — Αυτό δέν θά γίνη ποτέ! φώναζε ο Λουδοβίκος. Ή δική μου γυναίκα θά γίνης, η κανενός!... Τάκου;

Η Μαρία όμως έκλαιγε όλοένα και δέν του άπάντησε.

— Γιατί, Μαρία, δέν μου άπάντας; τί ρώτησε ο Λουδοβίκος. Δέν θέλεις να παντρευτούμε!...

— Θέλω, πρόσφερε τότε η Μαρία άνάμεσα στους λυγμούς της, αλλά οι πατέρες μας δέν θά το θέλουν ποτέ!...

— Μά ελνε τρομερό! φώναζε ο Λουδοβίκος. Για μία τριανταφυλλιά και μία μηλιά να ελδε εχθρές η οικογένειές μας! Μά θά τους πείσουμε τους πατέρες μας να συμπαινώδην!... Και αν δέν μάζ άφήσουν αυτού να παντρευτούμε, θά παντρευτούμε μόνοι μας...

— Δέν θά ήθελα να παντρευτώ χωρίς την εύχή του πατέρα μου, ψήφισε η Μαρία.

— Έχε έμπιστοσύνη σ' έμένα, ελτε ο Λουδοβίκος. Θά τους καταφέρω έχω τους ήρώτες... Φτάνει πού ν' αγαπάς...

Και, λέγοντας αυτά, ο νέος άγκάλιασε τη Μαρία και της έδωσε το πρώτο του φίλημα, το φίλημα τών άρραβόνων του...

Ο Λουδοβίκος άνάγγειλε πρώτα στο δικό του πατέρα την άπόφασί του να παντρευθί την Μαρία. Ο μάριμα-Αντώνης θύωσε, έβρισε, άφρισε.

— Ποτέ δέν θά πάρης την κόρη του εχθρού μου!... φώναζε στον γιό του.

Ο Λουδοβίκος όμως του έλεγε τότε ότι οι λόγος της εχθρας των ήταν γελοίοι, και ότι θά ήταν έγκλημα να γίνον διατυγχισμένοι για όλην των την ζωή, αυτός και η Μαρία.

— Αν δέν πάρη την Μαρία, δέν θά παντρευτώ ποτέ, και δέν θά έχης ποτέ την ευτυχία να κρατήσεις έγγονάκια στα γόνατά σου!

Έπειτα από την άπειλή αυτή, ο τρομερός μάριμα-Αντώνης ύποχώρησε και, έτσι, με την συγκατάθεσί του, ο Λουδοβίκος πήγε να ζητήσει τη Μαρία από τόν πατέρα της.

Ο μάριμα-Φυλγκάν ελδε με μεγάλη άστορία τόν Λουδοβίκο να μπαίνει μέσα στο σπίτι του, και με πολύ μεγαλειότερη άξία έκάλει τόν άκουσε να ζητά σε γάμο την κόρη του. Όταν ο Λουδοβίκος του έλεγε ότι είχε ήδη την συγκατάθεσι του δικού του πατέρα, ο μάριμα-Φυλγκάν δέν μπόρεσε να πη : «όχι».

Σέχασε και τόν ειρηνοδίκη, και την μηλιά, και τα τριαντάφυλλα...

Έτσι λοιπόν, σε λίγες έβδομάδες έγιναν οι γάμοι του Λουδοβίκου και της Μαρίας. Η νύφη ήταν όμορφάτατη, και για διάδημα στο κεφάλι της, είχε μία γιολάντα από τριαντάφυλλα της τριανταφυλλιάς, η όποία είχε γίνει ατρία να γίνον. εχθρικές η δύο οικογένειες, και η όποία πάλι έγινε ατρία ν' αγαθήσουν...

Και στο γαμήλιο τραπέζι, στη μέση, έδέσασε μία μεγάλη χρυσάλλη φρονιέρα, γεμάτη με ροδοκόκκινα μύλα από την περίφημη μηλιά...

Ο Αντώνης και ο Φυλγκάν άχτινοβολούσαν από χαρά για την ευτυχία των παιδιών των, και είχαν ήδη γίνει δύο πιστοί φίλοι...

Έτσι, ό,τι δέν είχε κατορθώσει ούτε ο θάνατος, το κατορθώσαν ο έρωας...

Της έδωσε το πρώτο φίλημα, το φίλημα τών άρραβόνων...